

Olympiadens historie



Den olympiske historie kan inddeles i:

a) de antikke lege, som foregik i oldtiden, startede i Grækenland. Legene blev holdt til ære for de græske guder, første gang i år 776 før vor tidsregning. I 393 efter vor tidsregning blev legene forbudt.

b) de moderne lege, som startede i 1896, og afholdes i forskellige lande.

Både i de antikke og moderne lege afholdes OL hvert fjerde år.

De vigtigste antikke discipliner (dvs. konkurrencer)

Femkamp viser atletens evne til både at løbe, springe og kaste. Men også at bryde. For i antikken var brydning en af de fem discipliner i *femkamp*. De fire andre discipliner var længdespring, spydkast, diskoskast og løb.

Længdespring var stående med samlede ben. Og atleten havde vægte i hænderne, som skulle hjælpe med at gøre springet længere.

Løb er den ældste disciplin ved OL. Man løb frem og tilbage mellem vendeposter på en aflang bane. Man løb ikke rundt om en bane, som man gør i dag. Løbene var ikke så lange som i dag. Maraton-løbet blev først indført med de moderne Olympiske Lege i 1896, men løbet er inspireret af historien om en græsk kriger, som løb mellem Maraton og Athen for at fortælle, at grækerne havde vundet slaget over perserne i år 490 før vor tidsregning.

Spydkast og diskoskast ligner den måde, vi kaster på i dag. Dog bruger vi bolde og hylere til SkoleOL.

Brydning var én af flere kampsports-discipliner. I antikken delte man ikke ind i vægtklasser, så man kunne få en modstander, der var meget større end en selv.

Olympisme

”Olympisme” er navnet for den idé, der er med OL. Det var franskmænden ”Pierre de Coubertin”, der fandt på det. Han mente, idræt skal dyrkes på en måde, så man lærer at opføre sig på bestemte måder. Han mente, at man skulle vise respekt for andre og for kampen, samarbejde, og altid yde sit bedste. Og man skulle både bruge sin krop og sit hoved.

Ved at dyrke idræt mente han, at man blev opdraget, så man var med til at gøre verden et bedre sted at være, fordi man lærer at forstå andre, være ærlig og hjælpsom. På den måde ville man få venskaber, og fællesskaber, som opstår ved at mange dyrker idræt sammen – også på tværs af landegrænser – var vigtigere end at vinde. Sådan var det ikke i antikken, hvor kun sejren talte. Her snød og bestak man sine modstandere for at komme nemmere til sejre. Men sådan bliver det ikke, hvis vi følger Olympismens regler og værdier.

